

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/1/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714203380
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5714203380.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a JUDr. Ladislava Mejstrika, v právnej veci žalobcu: Diners Club CS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Námestie slobody 11, IČO: 35 757 086, právne zastúpeného JUDr. Júliusom Brichtom, advokátom, Advokátska kancelária Brichta & Partners, Grösslingova 8, Bratislava, proti žalovanému: Ing. G. M., nar. X.X.XXXX, trvale bytom P., J. X, t.č. bytom XXX XX J., E. Y. XX, v konaní o zaplatenie 8.176,08 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Martine zo dňa 16.4.2015 č.k. 10C/155/2014-143, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti, v ktorej súd vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol a v časti o náhrade trov konania, **p o t v r d z u j e .**

V ostatnej časti ponecháva rozsudok okresného súdu **n e d o t k n u t ý .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd rozhodol rozsudkom o žalobnom návrhu žalobcu tak, že žalovaný je žalobcovi povinný zaplatiť 545,70 eur spolu s 8,25 % úrokom z omeškania ročne od 24.3.2013 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku uplatneného nároku sa žaloba zamietla. Žalovanému sa proti žalobcovi náhrada trov konania nepriznáva.

V odôvodnení písomného vyhotovenia svojho rozsudku prvostupňový súd uviedol, že medzi účastníkmi konania týmto spôsobom vznikla zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere, ktorá však neobsahovala niektoré základné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré upravuje ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách v znení, ktoré bolo účinné ku dňu uzavretia úverovej zmluvy, teda v septembri 2010. Je predovšetkým nutné konštatovať, že za návrh zmluvy je možné považovať len časť tlačiva, ktoré podpísal žalovaný a totiž žiadosť o vydanie kreditnej karty a žalovaným akceptované obchodné podmienky pre používanie revolvingových kreditných kariet Diners Club. Pokiaľ ide o štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré obsahovala rubrová časť žiadosti o vydanie kreditnej karty, tieto už v čase keď ich žalovaný podpisoval neboli podľa presvedčenia súdu účinné a aktuálne, nakoľko podľa vyhlásenia žalobcu boli tam uvedené informácie platné len do 30. 06. 2010 a návrh zmluvy bol podpísaný 07. 09. 2010 žalovaným. Preto návrh zmluvy podľa presvedčenia súdu neobsahoval základné náležitosti úverovej zmluvy uvedené v § 9 ods. 2 písm. i/, a totiž úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru v písm. j/ ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Tieto údaje v časti nazvanej ako štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere podľa vyhlásenia žalobcu v týchto informáciách neboli už aktuálne, a navyše sa údaj o RPMN a o celkových nákladoch spotrebiteľa, tzv. štandardných informáciách o

spotrebiteľskom úvere, ktorými navyše žalobca v čase podpisu návrhu zmluvy už nebol viazaný, sa líšil od údajov v akceptačnom liste z 30. 09. 2010. Keďže podpisy účastníkov konania neboli na jednej listine ale zmluva mala byť uzatvorená na diaľku podaním žiadosti o poskytnutie úveru, ktorá bola súčasne návrhom na uzavretie úverovej zmluvy a akceptáciou tohto návrhu, je nutné na kontraktačný proces nahliadať z pozície ustanovení Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb.), ktoré sa týkajú uzatváranie zmlúv, to znamená z pohľadu ust. § 43 a nasl. Obč. zák.

Ďalej prvostupňový súd uviedol, že tomto prípade sa akceptácia návrhu žalobcom s návrhom na uzavretie zmluvy zhodovala pokiaľ šlo o údaj o výške úverového limitu 2 000,- eur, avšak sa rozchádzala oproti informáciám o spotrebiteľskom úvere, s ktorými žalovaný bol oboznámený, keďže ich obsahoval rub žiadosti o vydanie kreditnej karty, v údajoch pokiaľ šlo o výšku RPMN a celkové náklady spotrebiteľa. Skutočnosť, že výška RPMN, celkových nákladov spotrebiteľa, výška úrokovej sadzby, sankčného úroku a poplatkov za vystavenie upomienky bola stanovená v akceptačnom liste z 30. 09. 2010 nesvedčí o tom, že by prejav vôle zo strany žalovaného urobený podaním žiadosti o vydanie kreditnej karty smeroval k dohode o týchto náležitostiach úverovej zmluvy v znení, ktoré vyplýva z listu 30. 09. 2010 zaslaného žalobcom žalovanému. Podľa presvedčenia súdu, preto medzi účastníkmi v platnej písomnej forme nevznikla dohoda o výške úrokovej sadzby, o RPMN a o celkových nákladoch spotrebiteľa, čo podľa presvedčenia súdu, keďže žalovanému nakoniec úver poskytnutý bol a aj ho čerpal, spôsobuje následok vyplývajúci z ust. § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. a totiž, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Takýto následok totiž nastáva, ak poskytnutý spotrebiteľský úver bol poskytnutý na základe zmluvy, ktorá neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/ a náležitosti uvedené v § 10 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Za takýchto okolností potom žalobca nemá nárok na úroky ani sankčné úroky, ani na účtované poplatky a podľa presvedčenia súdu ani na zmluvnú pokutu, pretože dohoda o zmluvnej pokute vyžaduje obligatórne písomne formu v zmysle ust. § 544 ods. 2 Obč. zák., podľa ktorého zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia. V tomto prípade zmienku o zmluvnej pokute obsahovali len štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, ktoré slúžili len pre informáciu žalovaného, ako vyplýva z poslednej časti ich textu a navyše v období, keď žalovaný spisoval žiadosť o vydanie kreditnej karty týmito informáciami žalobca už nebol viazaný. V obchodných podmienkach pre používanie revolvingových kreditných kariet Diners Clubu, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou žiadosti o poskytnutie kreditnej karty a, s ktorými žalovaný vyslovil súhlas sa síce uvádza zmienka o zmluvnej pokute v časti sankcie, avšak podľa presvedčenia súdu toto dojednanie nie je dostatočne určité a zrozumiteľné. Zmluvná pokuta má byť podľa odseku o sankciách súčasťou sankčného poplatku, ktorý je sankciou za omeškanie sa s platením povinnej úhrady, ktorý pozostáva so sankčného úroku a zmluvnej pokuty, ktorej sadzba je rovnaká ako aktuálna výška úrokovej sadzby. Keďže podľa presvedčenia súdu nebola platne dohodnutá výška úrokovej sadzby nedošlo k platnému dojednaniu ani výšky zmluvnej pokuty, ktorá by sa mala odvíjať od ročného úroku. Navyše súd rozhodoval v čase, keď obligatórne platilo ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

Pokiaľ ide o posúdenie otázky premlčania časti nároku žalobcu, okresný súd vychádzajúc z ust. § 101 Občianskeho zákonníka uviedol, že aj keď žalujúca strana namietala, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je nutné posudzovať v zmysle Obchodného zákonníka a prípadné premlčanie nároku žalobcu posudzovať podľa ust. § 387 Obch. zák., súd sa s takýmto názorom nestotožnil. Žalovanému bol nepochybne poskytnutý spotrebiteľský úver. V čase uzavretia úverovej zmluvy už platilo ust. § 52 ods. 2 Obč. zák., podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, pri ktorých účastníkom je spotrebiteľ použijú sa vždy ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia sú neplatné. Podľa presvedčenia súdu ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce premlčanie nárokov v občianskoprávných vzťahov sú pre spotrebiteľa, najmä vzhľadom na dĺžku premlčacej doby priaznivejšie ako ustanovenia Obchodného zákonníka. Žalobca do spisu pripojil výpisy z úverového účtu, ktoré preukazovali, akým spôsobom žalovaný úver čerpal a akým spôsobom ho splácal. Keďže dátum splatnosti úveru a splátok bol zafinovaný v obchodných podmienkach pre používanie revolvingových kreditných kariet Diners Club a zhodoval sa tak, ako to potvrdila aj žalujúca strana s dátumom, ktorý bol uvádzaný na jednotlivých výpisoch z účtu, ako dátum do kedy je nutné vykonať úhradu platby, je zrejmé, že je nutné ako na premlčané prihliadať na všetky nároky vrátane splátok úveru, nárokov na plnenia, ktoré boli vyúčtované výpismi z účtu, ktoré boli zročné pred 17. 03. 2011. Žaloba bola totiž na súd podaná 17. 03. 2014 a z toho je zrejmé, že nároky, na ktoré aj dôvodne žalobcovi vznikol nárok, avšak stali sa zročnými pred

17. 03. 2011 sú premlčané a s prihliadnutím na ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 ich súd žalobcovi nemôže priznať. Prvý výpis z účtu, ktorý žalobca do spisu pripojil, v čase keď žalovaný začal čerpať úver bol zročný do 16. 10. 2010. Podľa neho mal žalovaný žalobcovi zaplatiť len sumu 31,95 eur. Druhý výpis z účtu z roku 2010 bol zročný do 15. 11. 2010, žalovaný mal podľa neho vykonať úhradu 71,10 eur. Tretí výpis z účtu z roku 2010 bol zročný do 16. 12. 2010 a žalovaný mal už vykonať úhradu vo výške 731,65 eur. Štvrtý výpis z účtu z roku 2010 bol zročný do 15. 01. 2011 a žalovaný mal vykonať úhradu vo výške 1 577,34 eur. Prvý výpis z účtu z roku 2011, podľa ktorého mal žalovaný vykonať úhradu vo výške 3 079,29 eur do 15. 02. 2011 bol zročný k tomu dňu. Druhý výpis z účtu vystavený v roku 2011 bol zročný k 18. 03. 2011, avšak žalovaný mal podľa tohto výpisu z účtu zaplatiť celú dovtedy dlhovanú sumu vo výške 5 670,10 eur, a to sumu dlhovanú z predchádzajúceho obdobia vo výške 5 058,16 eur zvýšenú o čerpanie sumy 511,99 eur dňa 23. 01. 2011, o sumu vo výške 33,71 eur čerpanú 23. 01. 2011, o sumu 5,- eur, čo bol poplatok za prvú upomienku vystavenú 10. 02. 2011, ďalej zvýšenú o sankčný poplatok za 8 dní vo výške 7,94 eur zo sumy 1 471,87 eur podľa výpisu z 23. 02. 2011, ďalej bola požadovaná suma zvýšená o sumu 7,94 eur požadovanú titulom sankčného poplatku zo sumy 1 560,50 eur, zvýšená bola ďalej o úrok vo výške 16,87 eur za 23 dní zo sumy 1 900,- eur z predchádzajúceho obdobia, ďalej bola zvýšená o sumu 6,11 eur, čo bol úrok za 8 dní vyúčtovaný zo sumy 1 978,87 eur dlhovanej z predchádzajúceho obdobia a ďalej bola suma uvedená vo výpise z účtu zvýšená o sumu 22,83 eur, čo bol sankčný poplatok za 23 dní vyúčtovaný z predtým dlhovanej sumy 1 560,50 eur. Je zrejmé, že keďže šlo o vyúčtovanie sankčných poplatkov a úrokov za plnenia, ktoré boli premlčané a zročné pred 17. 03. 2011 nebolo možné tieto plnenia žalobcovi priznať jednak preto, že ako súd konštatoval zmluva je bezúročná a bez poplatkov a jednak preto, že toto príslušenstvo bolo požadované z nárokov, ktoré sa premlčali v predchádzajúcom období. Preto podľa presvedčenia súdu za nepremlčaný je možné považovať jedine nárok na zaplatenie sumy 511,99 eur, ktorú mal žalovaný zaplatiť do 18. 03. 2011, na zaplatenie sumy 33,71 eur. Poplatok za upomienku, vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť nebolo možné priznať. Z rovnakých dôvodov potom nebolo možné priznať plnenie z ďalších výpisov, a to z výpisu č. 3 z roku 2011, ktorým sa účtujú už len sankčné poplatky, úroky a poplatok za druhú upomienku a ako aj plnenia z výpisu č. 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 za rok 2011 a z výpisov č. 1 až 4 z roku 2012, ktorými žalobca opätovne účtoval sankčné poplatky. Súd takto dospel k presvedčeniu, že žalobca vzhľadom na vyššie uvedené má nárok len na zaplatenie istiny úveru, ktorá predstavuje súčet sumy 511,99 eur a 33,71 eur. Podľa výpisu z účtu sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou tejto sumy 19. 03. 2011, keďže ju mal podľa výpisu z účtu zaplatiť dňa 18. 03. 2011. Žalobca preto k tejto sume predstavujúcej celkovo sumu 545,70 € môže požadovať v zmysle § 517 ods. 2 Obč. zák. v spojení s ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Úrok z omeškania, ktorý je vyšší o 8 percentuálnych bodov ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. K 19. 03. 2011 bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 1 % ročne, z čoho potom vyplýva, že žalobca by mohol požadovať úrok z omeškania maximálne v sume 9 % ročne. Ak žalobca požadoval úrok z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 3 610,94 eur od 24. 03. 2013 do zaplatenia, súd mu vzhľadom na vyššie uvedené mohol vyhovieť. Suma 3 610,94 eur bola totiž podľa vyjadrenia žalobcu tou sumou, o ktorú žalovaný, kým nedošlo k zablokovaniu kreditnej karty, prečerpal úverový limit stanovený vo výške 2 000,- eur. Súd preto žalobcovi priznal z dôvodov vyššie uvedených len nárok na zaplatenie sumy 545,70 eur a vo zvyšku uvedeného nároku žalobu zamietol. Pokiaľ šlo o požadovanú úverovú istinu, nárok na ňu bol v prevyšujúcej časti zamietnutý z dôvodu premlčania nároku, nárok žalobcu na úrok vo výške 13,9 % bol zamietnutý z dôvodu, že nedošlo k jeho platnému dojednaniu, rovnako tak bol zamietnutý aj nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 13,9 % ročne pre neplatné dojednanie zmluvnej pokuty. Z rovnakého dôvodu súd zamietol žalobu, kde sa žalobca v rámci sumy 8 176,08 eur domáhal sankčných poplatkov vo výške 2 248,80 eur a to totiž z toho dôvodu, že tieto jednak boli uplatňované v prvých výpisoch z účtu z premlčanej istiny, jednak ich súčasťou bola neplatne dohodnutá zmluvná pokuta a navyše, keďže šlo o jeden z druhou poplatkov, ktoré stanovovala zmluva vo všeobecných obchodných podmienkach pre používanie kreditných kariet Diners Clubu a ako súd konštatoval úver bol poskytnutý bezúročne a bez poplatkov, žalobca nemôže účtovať ani tento typ poplatku. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 O.s.p. s tým, že uviedol, že žalovanému trovy nevznikli.

Proti rozsudku okresného súdu v časti, v ktorej súd vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol a v časti o náhrade trov konania podal žalobca odvolanie. Domáhal sa, aby v odvolacom konaní došlo k zmene napadnutého rozsudku spočívajúcej vo vyhovení jeho žaloby v celom rozsahu, alternatívne zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie okrem

iného odôvodnil tým, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, nakoľko bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, vychádzajúc z charakteru právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Ďalej okrem iného žalobca v odvolaní uviedol, že k dohode o úroku uvádzame, že výška úrokovej sadzby vyplýva zo zoznamu poplatkov a bola vo výške 13,9 % p.a., pričom tá istá výška bola uvedená aj v informačnom formulári, ako aj v potvrdení o prijatí žiadosti o vydanie kreditnej karty Diners Club White. Žalovaný súčasne v žiadosti vyhlásil, že „sa oboznámil s aktuálnym zoznamom poplatkov, najmä s aktuálnou výškou úrokovej sadzby...“. Tak, ako sme uvádzali vyššie, zoznam poplatkov je súčasťou zmluvy, a preto došlo k uzatvoreniu dohody o výške úrokovej sadzby, pričom jej výška je od počiatku všetkým zmluvným stranám známa. RPMN je údaj, ktorý sa vypočíta za pomoci vzorca uvedeného v prílohe zákona o spotrebiteľskom úvere a o jeho výške sa nemožno dohadovať. Konkrétna výška RPMN (vychádzajúc z poskytnutého úveru) bola priamo uvedená v potvrdení o prijatí žiadosti tak, ako tam bol aj uvedený údaj o výške celkových nákladov pre spotrebiteľa. Súčasne si dovoľujeme odvolaciemu súdu poukázať aj na skutočnosť, že tak RPMN, ako aj výška celkových nákladov pre spotrebiteľa uvedené v potvrdení o prijatí žiadosti o vydanie kreditnej karty Diners Club White sú nižšie ako RPMN a výška celkových nákladov pre spotrebiteľa uvedené v informačnom formulári. Nakoľko podľa nášho názoru došlo k platnému dojednaniu o výške úrokovej sadzby, má táto skutočnosť priamy dôsledok aj na platnosť zmluvnej pokuty, ktorá je podľa bodu 1.1. Sankcie ROP rovnaká ako aktuálna výška úrokovej sadzby, pričom súd prvého stupňa zmluvnú pokutu zamietol s odôvodnením, že pokiaľ nebola platne dohodnutá výška úrokovej sadzby, nedošlo ani k platnému dojednaniu výšky zmluvnej pokuty, ktorá by sa mala odvíjať od ročného úroku. S poukazom na uvedené máme za to, že došlo k platnému dojednaniu aj zmluvnej pokuty.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v dôsledku podaného odvolania prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v odvolacom konaní podľa § 212 a nasl. O.s.p. a po preskúmaní rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania postupom v súlade s ust. § 156 ods. 3 v spojitosti s § 214 ods. 2 O.s.p. a rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutých častiach potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s odôvodnením prvostupňového rozsudku, preto v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa obmedzuje len na konštatovanie správnosti odôvodnenia prvostupňového rozsudku.

Odvolací súd dodáva, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil vykonané dôkazy v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. a pri právnom posúdení veci rovnako správne použil ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách, ďalej ust. § 44 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 101 Občianskeho zákonníka a ďalších v rozsudku uvedených ustanovení právnych predpisov. Okresný súd dostatočne odôvodnil aj otázku premlčania časti žalobného nároku, úroku z omeškania aj zmluvnej pokuty. V odvolaní odvolateľ neuvádzal žiadne také skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd nebol zaoberal a ktoré by nevyhodnotil v rámci odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu I. stupňa navyše dodáva:

Správne prvostupňový súd na tento právny vzťah aplikoval ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru, a to nielen príslušné ustanovenia zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že v oblasti ochrany spotrebiteľa, teda aj finančného spotrebiteľa, Európska únia prijala viaceré smernice, ktoré smerujú k ochrane spotrebiteľa, pričom prevažnú väčšinu smerníc Slovenská republika preniesla do svojej legislatívy už pred vstupom do Európskej únie (napr. zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch). Zmyslom zavedenia osobitnej úpravy spotrebiteľských zmlúv do právnej úpravy bola zvýšená ochrana slabšieho účastníka záväzkových vzťahov, ktoré vznikajú pri predaji tovaru alebo pri poskytovaní služieb. Aj keď ust. § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka výslovne uvádza, že právne vzťahy z absolútnych obchodov sa spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov, prostredníctvom ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka došlo k rozdeleniu obchodno-právnych vzťahov aj na ďalšiu kategóriu, ktorú predstavujú vzťahy medzi podnikateľom (ako dodávateľom) a spotrebiteľom. Spotrebiteľskou zmluvou je pritom akákoľvek súkromno-právna zmluva, ktorá sa vyznačuje definičnými znakmi uvedenými v § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v Smernici 93/13/EHS bez ohľadu na to, či je upravená Občianskym zákonníkom, Obchodným zákonníkom alebo

iným osobitným zákonom. Vzhľadom na uvedené, aj keď má úverová zmluva nesporne charakter absolútneho obchodu, je potrebné na otázku premlčania, vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy a súčasnú súdnu prax aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, i keď súdna prax vo vzťahu k aplikácii Občianskeho či Obchodného zákonníka na premlčanie pri spotrebiteľských vzťahoch nebola jednotná, je potrebné túto v súčasnosti posudzovať aj v kontexte s aktuálnym znením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zák. č. 102/2014 Z.z. definitívne vyriešila výkladové rozdiely tak, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva. Cieľom prijatia uvedenej právnej normy bolo práve odstránenie výkladových problémov v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy a vzťahy s nimi súvisiace.

Na zdôraznenie správnosti právneho posúdenia veci prvostupňovým súdom odvolací súd dodáva, že je pravdou, že súdna prax v Slovenskej republike nebola spočiatku jednotná, pokiaľ išlo o právne posúdenie premlčania práv zo spotrebiteľských zmlúv. V súčasnosti sa však judikatúra v zásade zjednotila a ustálila na túto problematiku taký právny názor, aký zaujal prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí (rozsudok NS SR zo dňa 21.4.2015 sp.zn. 3M Cdo 12/2014, zhodne 3 M Cdo 14/2014).

Na základe ustálenej súdnej praxe, je teda odvolací súd zhodného právneho názoru ako súd prvého stupňa a konštatuje, že ust. § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy Obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Súd rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenie práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával (§ 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Taktiež je potrebné zdôrazniť, že podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. mája 2014 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Vychádzajúc z uvedeného, nemohol odvolací súd prisvedčiť argumentom odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolanie, a preto rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. V odvolacom konaní bola úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu ani žiadne trovy nevyplyvajú, preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.